

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 325/12
16.05.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Миломира Николића, чланова већа, у правној ствари тужиоца В.Ј. из П., чији је пуномоћник С.Ч., адвокат из Н., против тужене Републике Србије, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, вредности предмета спора 1.654.841,55 динара, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Приштини Гж 62/09 од 12.06.2009. године, у седници одржаној 16.05.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ, пресуда Окружног суда у Приштини Гж 62/09 од 12.06.2009. године и пресуда Општинског суда у Приштини ПП 145/08 од 21.01.2009. године, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев којим је тужилац В.Ј. из П. тражио да се обавезе тужена Република Србија да му накнади штету на име разлике зараде у периоду од 01.10.2006.године до 30.09.2008. године, у укупном износу од 1.654.841,55 динара са законском затезном каматом од доспећа сваког појединачног месечног износа до исплате, као и захтев тужиоца да му тужена накнади трошкове парничног поступка од 145.500,00 динара, као неоснован.

Свака странка сноси своје трошкове поступка.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Приштини ПП 145/08 од 21.01.2009. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу накнади штету на име разлике зараде за период од 01.10.2006. године до 30.09.2008. године, исплатом укупног износа од 1.654.841,55 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе, у висини и са датумом доспећа ближе означеним овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 145.500,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Приштини Гж. 62/09 од 12.06.2009. године, жалба тужене је одбијена као неоснована, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04), па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је био судија Општинског суда у Приштини, али након напуштања територије Косова, током 1999. године, није био радно ангажован све до 12.12.2003. године, када је радно ангажован у Општинском суду у Косјерићу, у коме је радио до 01.01.2005. године. У периоду у коме није био ангажован као судија, тужиоцу је исплаћивана накнада зараде у висини од 80%, а касније минимална зарада у висини од 4.600,00 динара, а потом у већим износима, како је то утврђено нижестепеним одлукама, на основу налаза и мишљења судског вештака. Судови су утврдили да након измештања Општинског суда у Приштини, тужилац је континуирано захтевао да буде радно ангажован, те је у том смислу дао и писмену сагласност за премештај или упућивање у други суд исте врсте ван територије Косова и Метохије, а више пута се обраћао и Високом савету правосуђа ради распоређивања или упућивања.

Код овако утврђеног чињеничног стања, судови су усвојили тужбени захтев, обавезивањем тужене да исплати тужиоцу укупно 1.654.841,55 динара, са припадајућом законском каматом почев од доспећа свког појединачног месечног износа до исплате, што представља разлику између износа који су му исплаћивани до износа које би примио да је обављао судијску дужност. Основ одговорности тужене за штету коју тужилац трпи, због изостале зараде, судови заснивају на незаконитом поступању тужене, уз позивање на одредбу члана 154. став 1. Закона о облигационим односима.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, тужилац је био судија Општинског суда у Приштини, па иако није разрешен судијске дужности у периоду након напуштања Косова 1999. године до 12.12.2003. године, као и од 01.01.2005. године па касније, није био радно ангажован. У том периоду исплаћивана му је накнада плате у износима нижим од плате судије општинског суда, утврђене Законом о судијама и Законом о платама у државним органима и јавним службама.

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ број 34/01), уређен је начин утврђивања плата, додатака, накнада плата и осталих примања, између осталих и лица запослених у судовима (члан 1. овог Закона). Судије, као лица изабрана на јавну функцију, имају право на

плату, накнаду плате и друга примања у висини утврђеној актом Владе Републике Србије, који доноси на основу овлашћења из члана 11. овог Закона.

У конкретном случају, тужиоцу је у спорном периоду исплаћивана накнада плате у висини која је била утврђена актом Владе Републике Србије. Околност што му није престала судијска дужност, сама по себи не подразумева да он има право на исплату плате као да обавља судијску дужност, без обзира што се у том периоду обраћао туженој захтевом ради радног ангажовања. Влада Републике Србије је, на основу својих законских овлашћења, одредила висину накнаде радно неангажованим судијама, расељеним са подручја АП Косова и Метохије, а накнада плате му је исплаћена у утврђеној висини.

Наиме, услед општепознатих, ванредних околности на територији Косова и Метохије, суд у коме је тужилац радио је измештен, а због смањеног обима посла, као и недостатка материјалних и смештајних капацитета, запослени из тог суда, међу којима и тужилац, нису радно ангажовани. Управо ове, објективне околности довеле су до тога да му је у спорном периоду исплаћивана накнада плате у висини која је утврђена актом надлежног органа, сагласно члану 11. став 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у радњама органа тужене нема противправности, односно не постоји незаконито поступање тужене, па нема ни основа за накнаду штете у смислу члана 154. и 172. Закона о облигационим односима, а што и тужбени захтев чини неоснованим.

Имајући у виду да су нижестепени судови, погрешном применом материјалног права усвојили тужбени захтев, Врховни касациони суд је, на основу члана 407. став 1. ЗПП, преиначио нижестепене пресуде, а тужбени захтев одбио као неоснован, односно одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о трошковима поступка, у смислу члана 161. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд налази да тужена, која је у поступку по ревизији успела, има право на трошкове овог поступка, али јој исти нису досуђени, с обзиром да исте није тражила, нити ближе определила.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**